

Отже, конкурентоспроможність стає ключовим фактором успішного менеджменту і передбачає використання сучасних ринково-адапованих методів стратегічного управління. Реалізація потенціалу удосконалення продукції, розвитку технологічної складової, формування конкурентних переваг забезпечить ефект синергії на основі вдалого використання управлінських технологій в межах стратегічного управління конкурентоспроможністю підприємства. Інновації є головним засобом досягнення стратегічних цілей організацій. Основами конкурентних переваг інновацій є: радикально новий продукт, прогресивний процес чи метод, маркетингова інновація забезпечення диференціації пропозиції, організаційно-управлінські зміни.

Список використаних джерел

1. Вороненко Х.О. Стабільний рівень конкурентоспроможності підприємства як базовий аспект його ефективної діяльності / Х.О. Вороненко, Ю.М. Степанцова. – 2016. – №1. – С. 54-55 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.irbis-nbuv.gov.ua
6. Синіговець О.М. Стратегічне управління конкурентоспроможністю підприємства / О.М. Синіговець. – 2012. – №39. – С. 275-277 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://cyberleninka.ru/article/v/strategichne-upravlinnya-konkurentospromozhnisty-pidpriemstva>
7. Шкарлет С.М. Інноваційний розвиток підприємства : навч. посіб. / С.М. Шкарлет, В.П. Ільчук. – Чернігів : Черніг. нац. технол. ун-т, 2015. – 308 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://pidruchniki.com/85868/ekonomika/innovatsiyniy_potentsial_pidpriemstva.

Романов Роман Олександрович

Дніпровський національний університету імені Олеся Гончара

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ПРИВАТНОГО ФІНАНСУВАННЯ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ: УКРАЇНСЬКИЙ ДОСВІД

Приватні джерела надходжень, традиційно найбільш важливі механізми фінансування політичної діяльності, варіюються від членських внесків до малих і великих приватних пожертвувань та надходжень від виборних посадових осіб.

Для того, щоб усі політичні партії та кандидати мали рівні можливості участі у передвиборній конкурентній боротьбі та з метою введення у практику демократичних принципів формування рівноправного політичного середовища, держави вводять різні засоби контролю за припливом грошових коштів у політичне життя партій.

Однак, незважаючи на нормативні правила, порушення закону у сфері фінансування політичної діяльності є поширеною проблемою.

Приватне фінансування традиційно складає лівову частину бюджетів політичних партій; втім у цій царині спостерігається перенесення центру ваги у бік державного фінансування. Членські внески і невеликі пожертви політичним партіям і кандидатам зазвичай вітаються і є певним критерієм легітимності політичної партії з точки зору громадянського суспільства. Фінансування з боку рядових членів партії – разом із явкою виборців, кількістю членів партії та особами, з якими ідентифікується партія, – є показником участі громадян у політиці.

Що ж стосується великих пожертвувань, особливо від юридичних осіб, то їхній вплив вважається згубним. І дійсно, приватне фінансування є одним з найбільш очевидних шляхів, завдяки якому окремо взята людина або групи особливих інтересів можуть «купувати» політичних представників в обмін на фінансові поступки, сприяння та послуги.

За всі роки, Незалежності України, жодній з політичних партій не вдалося стати потужною, цілісною та впливовою ідеологічною політичною силою, яка б могла здійснювати, більш-менш, суттєвий вплив на соціально-політичні процеси, що протікають в нашій державі.

Політичні партії зіткнулися з проблемами в своєму розвитку, які згодом стали своєрідним підсумком усіх етапів формування багатопартійності в Україні:

- відсутність чіткої ідеологічної платформи;
- комерціалізація політичної діяльності і олігархізація партійної еліти;
- відсутність постійної комунікації між партією і рядовими виборцями;
- наявність партійного популізму замість концепцій і стратегій розвитку;
- відсутність довгострокової стратегії партійного будівництва.

Розмитість, а часто і повна відсутність ідеологічної платформи є чи не ключовою проблемою більшості політичних партій в Україні.

На прикладі західного світу видно, що консервативні цінності можуть поєднуватися з націоналізмом, а принципи соціал-демократії цілком можуть співіснувати з лібералізмом, коли партії знаходяться при владі чергуються з опозицією. Це чітко видно на прикладі німецьких християнських демократів, які не нехтують принципами лібералізму, британських лейбористів, які дотримуються соціал-демократичних постулатів або японських лібералів, які стоять на консервативних позиціях.

В Україні подібні ситуації, як правило, приймають характер партійного популізму спрямованого на прийняття кон'юнктурних політичних рішень і підтримку приватних бізнес інтересів, а також невизначеності самих виборців. Однак саме відсутність елементарних ідеологічних орієнтирів призводить до частого виникнення багатьох, ситуативних партійних проєктів, створених спеціально під виборчі кампанії різного рівня.

Відсутність ідеологічних напрямків в партійній діяльності призвела до значної комерціалізації не тільки самих партій, а й партійної еліти в цілому. Основними фінансовими донорами ключових партій, є фінансово-промислові групи, для яких партія є не тільки ефективним інструментом лобіювання бізнес інтересів, а й легітимізації громадської думки.

В олігархічній системі: бізнес – суспільство – держава, політичні партії не виконують функції посередника між державою, суспільством і владою, зате дуже добре представляють інтереси приватних капіталів в органах державної влади. Партії формують громадську думку щодо подій і тенденцій, які так чи інакше стосуються діяльності своїх інвесторів, а не соціальних груп суспільства.

Це дає можливість утримувати основні важелі управління фінансовими, економічними і політичними процесами в районах, містах або областях за допомогою представництва в органах законодавчої та виконавчої влади, як на регіональному, так і на державному рівні. І той факт, що практично за кожною партією стоять бізнес структури та регіональні групи, вже нікого не дивує.

В межах інвестиційної стратегії зрощення бізнесу з політикою купується не владна послуга, а зобов'язання політичної сили, або окремого політичного діяча, які за умов свого обрання повинні будуть забезпечувати владні аспекти розвитку конкретного крупного капіталу.

Політичний інтерес бізнесу у владі, є інтерес суто прагматичний – тобто головною його метою є отримання «корисних», для себе, результатів. Наявність «своїх» людей у владних структурах є однією з важливих умов заробляння грошових статків, отримання конкурентних переваг, можливість поділу ринків та активів, реалізації масштабних інвестиційних проєктів тощо.

Хортюк Владислав Васильович

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Науковий керівник: Вербівська Людмила Василівна, кандидат економічних наук, доцент

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

СТРАТЕГІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

Сучасні ринкові умови господарювання, які характеризуються невизначеністю, динамічністю, ризикованістю, підвищенням інтенсивності конкурентної боротьби обумовлюють зміщення акцентів уваги на персонал підприємства, що стає основним фактором забезпечення конкурентоспроможності підприємства. Персонал є стратегічним ресурсом підприємства, який вимагає пошуку нових механізмів управління ним для забезпечення результативності його роботи в довгостроковій перспективі. Виходячи з цього, особливої актуальності набуває вивчення можливостей ефективного управління персоналом підприємства.

Найбільший внесок в розробку теорії стратегічного управління зробили такі відомі зарубіжні та вітчизняні фахівці в сфері менеджменту як І. Ансофф, Х. Мінцберг, А. Томпсон,